

gaa med dertil. Jeg anbefaler derfor ogsaa Lovforslagene til hurtig og velvillig Behandling.

Undervisningsministeren (Appel): Jeg takker for de velvillige Udtalelser, selv om de har været blandet med Betæneligheder ved Lovforslagenes Principper. Jeg vil dog gerne, idet jeg for øvrigt ikke skal komme ind paa en Forhandling om hele Forsørgelsesvæsenet — jeg finder ikke, det er en Sag, som jeg skal indlade mig paa —, gøre opmærksom paa, at saa længe man ikke gaar højere end til en Betaling af 600 Kr. aarlig for en Alumne, holder man sig nede paa et Beløb, der er under det, som et Fattiglems Underhold for Tiden koster en Kommune. Jeg synes derfor, man er saa langt nede, som man i Øjeblikket kan komme.

Til det ærede 8de tingvalgte Medlem (Ejsing) skal jeg bemærke, at jeg har ganske den samme Opfattelse som det ærede Medlem: at Aandssvagevæsenets Udvikling her i Danmark skylder Professor Keller meget, men uden at være det mindste onskabsfuld vil jeg gerne tilføje, at samtidig med, at dette er rigtigt, er der vel heller ingen Tvivl om, at den udmærkede Ordning, vi har faaet, er blevet dyr. Det ser man, naar man besøger en Anstalt som Brejninge, hvor jeg synes, det er meget vanskeligt at paapege en Mangel. Det gode er ogsaa her det mest kostbare. — Med Hensyn til Spørgsmaalet om de antisociale aandssvage Kvinder og deres Anbringelse kan jeg i Anledning af det ærede 8de tingvalgte Medlems Forespørgsel udtale, at man i Ministeriet i Øjeblikket er optaget af Overvejelser om at erhverve en passende Plads til en saadan Anstalt. Det er mig ogsaa bekendt, at der i saa Henseende er Tale om Sprogø, men Forhandlingerne er ikke saa vidt fremskredet, at jeg kan give endelig Oplysning om dem.

Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Steincke) udtalte, at han ikke sympatiserer med Tanken om en ligelig Fordeling mellem Staten og den private Forsørger eller Kommunen, naar Talen er om at betale Kontingent for de aandssvage. Maa jeg minde om, at vore Aandssvageanstalter, som allerede nævnt, er private Anstalter. De er i sin Tid oprettede under den Forudsætning, at man gav et ligeligt Bidrag fra Staten og den private Forsørger eller Kommunen. Naar man skulde gaa til en radikal Forandring paa dette Punkt, maatte den ledsages af Forandringer paa forskellige Omraader i vor Forsørgelses-

lovgivning. Jeg glædede mig over, at det ærede Medlems Udtalelser endte med, at det var rimeligt, at man forsynede Statskassen saa godt, det var gør ligt, ogsaa indenfor disse Grænser.

Det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup) spurgte, om der findes Bestemmelser, hvorefter Bidraget fra private Forsørgere bliver ansat, naar der er Tale om at betale Kontingent paa Aandssvageanstalter. Det er der mig bekendt ikke, og Forholdet er vistnok det, som det ærede Medlem selv udtalte, at man i Kommunen frit tager Bestemmelse om denne Sag. Det ærede Medlem nævnte, at hvis man skulde gaa til at fastsætte Regler, maatte han ønske dem meget liberale. Jeg kunde være tilbøjelig til at sige, at hvis man henlægger Afgørelsen til Kommunen, vil de sikkert altid blive overmaade liberale. Det udviser i hvert Fald figura i Øjeblikket.

Jeg takker for Udsigten til, at Lovforslagene kan blive vedtaget ogsaa i dette høje Ting inden Jul.

Steincke: Maa jeg til den højtærede Undervisningsminister sige — ogsaa uden i mindste Maade at være onskabsfuld —, at hans Eksempel med de 600 Kr. som Udgift for Fattigvæsenet pr. Familiemedlem — det er i Regelen Børn, det her drejer sig om — absolut ikke kan grunde sig paa Erfaringer fra Landkommuner.

I øvrigt har jeg blot taget Ordet for at sige til det ærede 2det Medlem for 4de Kreds (Vejstrup), at det naturligvis er rigtigt, at der ikke findes faste Trangsgrenser for Aandssvageforsorgen, men det kommer ganske simpelt af, at denne Del af den offentlige Forsorg er et Led af det samlede Hele og falder ind under den almindelige Fattiglovgivning. Som Følge deraf kan der ikke vel for det enkelte Omraade fastsættes bestemte Trangsgrenser; man maa først over paa en anden Basis end den, Fattiglovgivningen nu hviler paa, hvad jeg ogsaa haaber, man kommer. Det var nu imidlertid ikke saa meget det som det ærede Medlems øvrige Bemærkninger om Kommunernes Forsorg paa dette Omraade, der foranlediger mig til et Par Ord. Det er nemlig ikke rigtigt, naar der i Bilaget til Folketingsudvalgets Betænkning staar, at „Anbringelse paa en Aandssvageanstalt er en frivillig Sag for Forældre eller Værge, ligesom ogsaa Modtagelsen er en frivillig Sag for Anstalterne, og kun i Tilfælde af Vanrøgt eller Fare for Omgivelserne griber Myndighederne ind og foranlediger Anbringelse paa Anstalterne“. Det er ikke Inden-